

JAK SE DOSTAL REŽISÉR K FOTOGRAFOVÁNÍ?

Když jsem se v roce 2004 vracel autem z jižních Čech do Prahy, zastihla mě nečekaná a hlavně prudká vichřice s deštěm. Při zastávce u benzínky se začaly v mém okolí odehrávat záhadné světelné jevy, které jsem se snažil při malém světle v autě zachytit – včetně mého vyděšeného výrazu.

Překvapivě to bylo naopak. Fotografování a „kamerování“ mě přivedlo k režii. Spolu s herectvím, kterému jsem se věnoval už od dětství, to byla, myslím, docela zajímavá cesta: Okem fotoaparátu jsem se naučil koukat kolem sebe, vnímat kompozice, krásu, detail, barevnost, jas – prostě všechno to, co člověk potřebuje především k filmové režii.

V sedmi letech mi dal táta do ruky foťák a k překvapení všech jsem nafotil svoje první fotky. Vzpomínám si, že to bylo v Krkonoších. Ve starém Zeiss Ikonu byl prošlý černobílý film Agfa a já jsem zaznamenal záhon květin.

Jsem rád, že to byla doba, kdy bylo potřeba vše manuálně ovládat. Automatika prakticky neexistovala, o digitálu se ani nesnilo. Všichni, i amatérští fotografové, tak museli proniknout do základů fotografického řemesla. Nemám nic proti masovému rozšíření dnešní digitální fotografie, ale mrzí mě, že se tím pádem fotografie pomalu dostává – v amatérské oblasti – do role jakéhosi obrazového zápisníku. Z dovolené máme stovky fotografií, které nikdo nikdy pořádně už neprohlédne a fotografie už není zážitkem, je samozřejmostí.

Měl jsem úžasně učitele: byl to především můj táta Jiří, který mi právě

starého „měchuřinu“ po dědovi světil, ale také strýc Jaroslav, vášnivý filmař a fotograf. I v rodině mámy se fotilo jako o závod: babička, oba strýčkové, prastrýc Vinček... Když jsem povyrosl, musím vzpomenout na kameramana Emila Sirotku, který sám začínal jako fotograf u filmu. Společně jsme natočili obě Arabely a prodebatovali mnoho hodin na téma fotografie.

Co mě baví? Portrét, příroda – především ve chvílích, kdy se většinou nefotí, tedy za deště, v mlze, v noci. A samozřejmě divadelní fotografie, ke které jsem se jako divadelník logicky dostal.

Ondřej Kepka, herec a režisér

Fotografie z divadelní šatny bývá milým doplňkem fotografií z jeviště. Moji přítelkyni, mezzosopranistku Andreu Kalivodovou, jsem zachytil ve chvíli, kdy se chystala na svoji košickou Carmen. Zanedlouho měla se stejnou rolí premiéru i ve Státní opeře.

Kamarád Jirka Lábus mně velmi pomohl při natáčení zatím mého posledního TV filmu – pohádky Poslední přání (premiéra letos na Vánoce). Potkali jsme se samozřejmě při natáčení obou Arabel, ale toto bylo první setkání v pozicích režisér – herec. Ve chvílce pauzy jsem jej jako čaroděje Čara „cvaknul“ na břehu Berounky při přípravě na záběr.

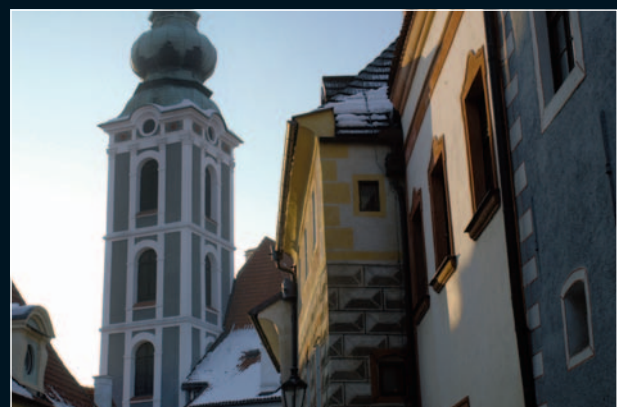
Andree Kalivodové kloboučky sluší. Karlovy Vary, léto 2006.

Být ve správnou chvíli na správném místě – to je hlavní krédo fotografa přírody. Mnoho hodin času, nachozených kilometrů – a nebo „náhoda přeje připravenému“ – jako v případě cesty z Krkonoš, kdy se přede mnou na jaře roku 2006 otevřela takováhle nádhera.

Když se většinou nefotí, tak já vytahuji aparát. Při vichřici u Špindlerovy boudy v Krkonoších se skoro nedalo ani chodit. Výsledkem mého snažení bylo téměř „absolutní bílé nic“ – tedy přesně to, co při zimní vánici vidí každý polární badatel. Skoro mě to odfouklo až do Polska.

Nahore:

Možná, že jsem až umanutý svým vztahem k řece, k vodáctví a k vodě vůbec. Však moje kniha fotografií Kumštýři na vodě byla určitým vrcholem této inspirace. Myslel jsem si, že už od té chvíle nic nového u Vltavy nenafoťím, ale mýlil jsem se. Stačilo se projít chvilku podél břehu – po souši – u Mrtvého luhu v jižních Čechách a zachytit tak jeho meandry v plné kráse. (Léto 2004)

Uprostřed:

Český Krumlov – co dodat. Jedním slovem nádhera – ve všech ročních dobách, za každého počasí. (leden 2006)

Vlevo dole:

Kousek od naší chalupy jsem na začátku letošního roku zkoušel svůj nový digitální fotoaparát. Toto je fotografie ze začínající noci, fotografovaná na dlouhý čas, ale díky stabilizátoru Dynaxu 5D jsem ji vyfotil z ruky.

Fotografie fotografa bývá raritou. Když se vzájemně potkají, fotí něco jiného než sami sebe. Když je fotograf sám, většinou není k mání druhý fotoaparát. A tak jsme na střeše hotelu Uran v Tatranské Lomnici vyrazili s tátou raději se dvěma aparáty.

Kdysi byla pouhá svíčka použita k osvětlení fotografie opravdu směšným světelným zdrojem. Dnes, když máte štěstí, tak si s ní vystačíte i za zcela tmavé noci. Podařilo se mně to letos v létě na dvoře kláštera ve Zlaté Koruně. Ve stínu kláštera kastelán dr. Zdeněk Troup, šéf katedry TV AMU Petr Pachi – a další přátelé už zcela pohltil stín kláštera...

Vpravo uprostřed:
Můj táta Jiří Kepka, zima
2004, Českomoravská
vrchovina

Vpravo dole:
Mojí mámu Gábi Vránovou
jsem fotografoval mno-
hokrát. Často i pro nějaký
profesionální účel
(do novin, do knížky
a tak). Tato fotografie
však vznikla jen pro ra-
dost na podzim roku 2004
na břehu Lipna.

